

[Jes Lunde]

regeringens side af, hvor store restindkomster vi skal have i vores samfund for at få investeringer svarende til dem, vi havde i 1960'erne. Det er åbenbart ikke nok, at profitterne er steget realt hele tiden. De skal åbenbart stige betydelig mere. Lad os få et tal. Hvor grådige er investorerne blevet i dag? Hvor store profitter skal der til for at have det samme investeringsniveau, som vi havde i 1960'erne? Så kan vi andre tage stilling til, om vi mener, det er fordelingspolitisk acceptabelt for et flertal herinde. Men lad os få et tal for, hvor langt vi skal op i profitter, for at man kan få balance i regeringens regnestykke.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Fru Anne Grete Holmsgård har ordet for en kort bemærkning.

Og så vil jeg i øvrigt føje til, at det letter min disponering med hensyn til afstemningstidspunktet, at man – hvis man ønsker ordet i anden omgang – markerer det.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Nu er det jo sådan, at de 30 pct.s stigning i industriinvesteringer, finansministeren taler om heroppe, ikke er faktiske regnskabstal, for de foreligger ikke endnu. Det er altså stadig væk en vurdering i industrien, og bevares, en vurdering er forskellig, alt efter om den foretages i starten af året eller i slutningen af året.

Men der er immervæk endnu en vurdering, og det er den fra industrien selv, der hedder 18 pct.s stigning til næste år. Jeg kan simpelt hen ikke forestille mig, at Industrirådet skyder for lavt under en borgerlig regering. Jeg kan godt forestille mig, at de kunne finde på at skyde for lavt under en socialdemokratisk regering. Specielt hvis den lænede sig op ad SF, ville de i hvert tilfælde skyde helt i bund. Men under en borgerlig regering? Det er fuldstændig utænkeligt. Det gjorde de heller ikke sidste år. De skød lige præcis på det dobbelte af, hvad de mener i dag.

Giver det slet ikke finansministeren stof til eftertanke? Hvad vil finansministeren gøre? Er man så uansvarlig i denne regering, at man ikke tager højde for, at de eneste vurderinger, man har, ligger i hvert tilfælde 10 pct.

under det, man selv siger er nødvendigt? Tager man ikke højde for det? Og hvad er det, man havde tænkt sig at gøre? Hvad vil man gøre? Vil man byde på skattelettelser til industrien? Vil man byde på noget andet? Selv om det skulle lykkes – jeg håber ikke, det sker – at få tvunget en nul procents lønramme igennem, så løser det ikke dette problem. Hvad er det så, man vil gøre?

Svend Auken (S):

Jeg er ked af, at finansministeren er ked af, at jeg har gjort opmærksom på, at lønkonkurrenceevne og internationalt konjunkturforløb spiller en vis rolle for den økonomiske vækst i et samfund. Det er jeg ked af at finansministeren er ked af. Men jeg er ked af at måtte sige, at det bliver han nødt til at blive ved med at være ked af, for sådan er det simpelt hen. Lønkonkurrenceevnen blev rent faktisk forbedret fra 1979 til 1980 og i 1982 med noget, som nationalbankdirektøren har kaldt den største reale tilpasning i efterkrigstidens danske økonomiske historie.

Jeg ved ikke, hvor mange professorer jeg skal nævne, før finansministeren bliver lidt mindre ked af det, men professor Blomgren-Hansen fra handelshøjskolen sagde forleden dag, at han slet ikke forstod, hvorfor socialdemokraterne ikke gjorde opmærksom på, at den egentlige forbedring af landets økonomi i henseende til konkurrenceevnen skete under den socialdemokratiske regering. Jeg har efter fattig evne prøvet at rette op på dette billede.

Sandheden er, at Danmark levede under nogle ualmindelig ubehagelige forhold i slutningen af 1970'erne og navnlig i begyndelsen af 1980'erne. Fra 1980 til 1982 steg den internationale arbejdsløshed fra 19 til 34 millioner, målt inden for OECD-området, og det ramte naturligvis Danmark. Der var vækst i det internationale renteniveau, og det ramte naturligvis Danmark.

Jeg siger ikke, at alt, hvad vi gjorde i den periode, var godt nok, men ikke desto mindre tog vi os på realt at forbedre landets konkurrenceevne således, at da konjunkturerne mærkbart vendte i 1983, havde Danmark sin chance, og det brugte sin chance i kraft af de bedre internationale konjunkturer.

Så siger finansministeren, at jeg har aldrig villet anerkende, at der er kommet et interna-